

PROROCUL DAVID, LECȚIE DE SFINȚENIE PENTRU OMUL OBIȘNUIT

Portretul lui David se poate realiza având în vedere mai multe unghiuri, întrucât avem de-a face cu o personalitate plurivalentă și cu o biografie extinsă, complexă și chiar complicată. El este cunoscut drept proroc, dar și rege, cu o misiune bine conturată în genealogia poporului Israel, dar, mai ales, în pregătirea venirii lui Mesia pe pământ. Însă, din punct de vedere spiritual, el se remarcă, în mod deosebit, ca autor al psalmilor, chiar dacă nu toți își revendică paternitatea de la el. Și de aici, pentru ca tabloul să fie complet, David mai este și cântăreț, innograf și poet. Pe această linie, biografia sa, lecturată în paradigma prezentă în eseurile de până acum, îl încadrează bine în chipul omului aflat în relație, deloc ușoară, ba chiar „năvalnică”, cu Dumnezeu, cu tot ceea ce presupune aceasta, binecuvântare și provocări pe măsură.

În sens generic și sintetizând, icoana pe care ne-o descoperă prorocul David este cea a omului obișnuit din perspectiva manifestărilor sale, care, el însuși, poartă să atingă dreptatea dumnezeiască, în terminologia unei spiritualități veterotestamentare, sau sfințenia, în cea a Noului Legământ. Mai mult decât din informațiile istorice cu referire la personalitatea sa, psalmii sunt cei care ne vorbesc despre profilul său launtric care generează viața la exterior, în toată concretețea ei. Totul începe din „*casa tatălui său*” Iesei (Psalmul 151, 1), în apropiere de Betleem, unde David păștea turmele familiei. Un băiețel, ultimul dintre frații săi. În banalitatea acestui peisaj intervine o chemare surprinzătoare din partea lui Dumnezeu, în vreme ce părintele său aproape că uitase de fiul cel mic (1 Regi 16, 1-13). David trăiește în mijlocul naturii, în simplitatea vieții și cântă din harpă. Viața singuratică în adâncul tăcerii și cântarea închinată Domnului, deodată cu munca sa, îl așează dintru început pe linia celor dispuși spre o lucrare duhovnicească aparte înaintea Domnului. Deja chipul păstorului trimite la chemarea de a conduce, anunțând profetic venirea „Păstorului cel Bun” la vremea convenită din neamul său. Această primă „calificare” îl va ajuta mai târziu în exercitarea misiunii de a conduce poporul, în orice situație s-ar afla. Chemarea direct de la Dumnezeu îi va aduce o conștiință permanentă că se află în „slujba Domnului”, că El este cel care l-a ales, că a

primit un rol, în consecință, de la Domnul, deodată cu alegerea lui. Și toate acestea, luate împreună, sunt asociate unei providențe neîntrerupte, în ciuda lipsei de uniformitate în biografia lui. Punctul de maximă intensitate a acestei misiuni primite este revelată sub chipul unei descendențe unice – din coapsele sale, din rândul urmașilor săi, se va naște Mesia, „Iisus, Fiul lui David”, așa cum frecvent Hristos este numit de contemporanii Săi.

Din punct de vedere duhovnicesc, „calitatea” biografiei sale, dar, mai ales, exemplaritatea personalității sale, rezidă în consistența și coerența unei vieți, deși neliniare și cu multe sincope, în proximitatea lui Dumnezeu. Cu greu ar putea să fie așezat cineva față în față cu David în ce privește succesiunea de stări, complexitatea de trăiri, deodată cu poziția sa social-politică, dar și în relație cu atât de multe personaje, cu diferite profiluri și stări, dar și cu atitudinile manifestate în toate aceste situații. El este un iubitor al vieții și un poet. Se poate deduce de aici că David este un om sensibil, iubește lumea, o exprimă în versuri și o transformă în cântec. Însă, mai mult decât lumea, iubește viața. Poezia și cântarea, și zicem acum din postura de autor al psalmilor, sunt expresia înțelegerii vieții ca taină, de care se apropie cu prudență, cu tihnă bună și cu bucurie. Forma cea mai adecvată pentru a face acest lucru, alături de poezie sau, mai exact, în continuarea poeziei, este tocmai rugăciunea.